

визначається залежно від його кваліфікації та складності завдання у межах від 5 до 10 відсотків неоподаткованого мінімуму доходів громадян за годину роботи.

Отже, слід зазначити, що судові витрати - це самостійний інститут господарського процесуального права, який містить певне коло норм, що регулюють основні питання судових витрат господарського судочинства. При його реформуванні, з одного боку, важливо не допустити надмірної дорожнечі процесу для осіб, які беруть участь у судовому розгляді, а з іншого - забезпечити якісне та справедливе правосуддя з господарських справ, що вимагає чималих витрат.

Список використаних джерел

1. Господарський процесуальний кодекс України: Закон України від 06.11.1991 № 1798-ХІІ (зі змінами і доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. - 1992. - № 6 - Ст. 56.
2. Про судовий збір: Закон України від 08 липня 2011р. № 3674-УІ // Відомості Верховної Ради України. - 2012. - № 14 - Ст.87.
3. Про Державний бюджет України на 2016 рік: Закон України від 25.12.2015 р. № 928-УІІІ VI // Відомості Верховної Ради України. - 2016. - № 5 - Ст. 54.
4. Науково-практичний коментар Господарського процесуального кодексу України / За загал. редакцією Притики Ю.Д. - Київ: Центр учбової літератури 2011 - 458 с.
5. Богля С. С. Судові витрати в цивільному судочинстві: автореф. дис. канд. юрид. наук: 12.00.03 / С. С. Богля; Нац. ун-т внутр. справ. - Х., 2005. - 20 с.

Тищенко Ю.В., доцент кафедри загальноюридичних дисциплін Інституту кримінально-виконавчої служби, кандидат юридичних наук, доцент

Вплив європейської інтеграції України на вітчизняне законодавство щодо захисту прав споживачів

За радянської доби регулювання споживчих відносин здійснювалося в основному нормами кодифікованого цивільного законодавства, а спеціальне законодавство з питань забезпечення прав споживачів з'явилося в Україні відносно недавно. Споживче законодавство початку 90-х років ХХ століття не відповідає нормам і принципам міжнародного права, зокрема Керівним принципам для захисту прав споживачів, схваленим резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 9 квітня 1985 року. Ця невідповідність проявлялася, насамперед, у тому, що не всі права споживачів, визнані міжнародним співтовариством, були належним чином законодавчо врегульовані, а деякі з них, що знайшли відображення у законодавстві, не мали механізму реалізації і тому носили декларативний характер.

З розвитком підприємницької діяльності необхідність у спеціальному законодавстві стала очевидною.

В Україні першу редакцію Закону «Про захист прав споживачів» було прийнято 12 травня 1991 року. Його ухвалення і зміст засвідчили, що наша держава враховує загальновизнані вимоги щодо забезпечення інтересів споживачів, викладені у Керівних принципах для захисту інтересів споживачів. Можна сказати, що цей Закон став першим вагомим внеском у формуванні законодавчої бази з питань забезпечення прав споживачів.

Хоча з моменту прийняття зазначеного закону і було внесено багато правок та змін, зокрема два рази цей закон було викладено у новій редакції, його норми потребують вдосконалення.

З огляду на ратифікацію Верховною Радою України Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, що відбулася 16 вересня 2014 року і стала першим кроком до реалізації європейських прагнень України та виконання Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, затвердженою Законом України від 18 березня 2004 року, питання захисту прав споживачів визначені одними з пріоритетних сфер, в яких здійснюється адаптація законодавства України.

Як відомо, національне право країн Європейського Союзу ґрунтується на положеннях директив, прийнятих Парламентом та Радою ЄС. Водночас слід зауважити, що Директиви Європейського Союзу встановлюють загальні вимоги, які повинні виконувати окремі держави - його члени, а не те, яким чином повинні бути організовані їх національні закони. Через це існують певні відмінності у споживчому законодавстві окремих держав.

Серед міжнародних актів щодо забезпечення прав споживачів, слід розглянути Хартію захисту споживачів, прийняту на 25 сесії Консультативної Асамблеї Європейського Союзу у 1973 році (резолюція № 543) та Керівні принципи захисту інтересів споживачів, прийняті Генеральною Асамблеєю ООН 9 квітня 1985 року (резолюція № 248) та розширені у 1999 році.

Порівняльний аналіз прав споживачів, закріплених у законодавчих актах України та у цих міжнародних документах, свідчить про певні відмінності між ними. Зокрема, законодавчі акти України не передбачають прав на споживчу освіту та на здорове навколишнє середовище.

Проте, деякі принципи директив ЄС щодо питань забезпечення прав споживачів вже знайшли своє відображення в українському законодавстві. Серед них - Директива 99/44 ЄС про деякі аспекти продажу споживчих товарів і пов'язаних з ними гарантій, Директива 85/577ЄЕС про захист споживачів щодо контрактів, що укладені поза діловими приміщеннями, Директива 97/7 ЄС про захист прав споживачів у договорах, що укладаються на відстані (дистанційних контрактах) щодо надання споживачу інформації про реквізити продавця (постачальника), основні характеристики товару, ціну, форму оплати, доставки, виконання, Директива 98/6 ЄС про захист споживачів шляхом зазначення цін на продукти, що пропонуються споживачам, Директива 93/13ЄЕС про несправедливі умови в контрактах зі

споживачами та Директива 98/27 про заборони задля захисту споживачів (про накладення судових заборон), Директива 84/450 ЄЕС про гармонізацію регламентів та адміністративних положень держав-членів, що стосуються неправдивої реклами, що може ввести в оману, Директива Ради 98/27 ЄС щодо судових заборон з метою захисту прав споживачів.

Водночас, слід зауважити що деякі директиви ЄС залишаються неврахованими при реформуванні вітчизняного споживчого законодавства, що є недоліком в процесі забезпечення прав споживачів в Україні.

Також, на наш погляд, виявляється хибним вилучення із Закону України «Про захист прав споживачів» деяких прогресивних положень, наприклад статті 11 «Гарантований рівень споживання». Згідно з цією статтею гарантований рівень споживання забезпечувався стимулюванням виробництва товарів, виконання робіт та надання послуг, запровадженням у разі необхідності нормованого розподілу товарів, якщо немає гарантій їх вільного придбання кожним споживачем, запровадженням компенсаційних виплат, різних видів допомоги і пільг громадянам. Саме такі положення містить Резолюція № 39/248 Генеральної Асамблеї ООН «Керівні принципи щодо захисту інтересів споживачів» прийнята 9 квітня 1985 році та переглянута у 1999-му.

Нагадаємо, як міжнародні документи так і директиви ЄС покликані сприяти активній політиці урядів цих країн щодо захисту інтересів споживачів. Україна, як асоційований член ЄС, повинна врахувати такі рекомендації в своєму законодавстві.